

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: M. P.
bytem X

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce brojil svojí žalobou proti shora specifikovanému rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty jeho námitky proti prvostupňovému

rozhodnutí ČSSZ ze dne 12. 10. 2023, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo zastaveno řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci žádosti žalobce o přepočtení starobního důchodu podle Příkazu Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003 s účinností od 1. 1. 2004.
3. Žádost žalobce byla shledána zjevně právně nepřipustnou, neboť v téže věci již bylo rozhodnuto pravomocným rozhodnutím ČSSZ ze dne 8. 6. 2004, kdy byla žalobci od 1. 1. 2004 zvýšena procentní výměra starobního důchodu, a dále pravomocným rozhodnutím ze dne 15. 11. 2010, kdy byl žalobci zvýšen starobní důchod od 1. 6. 1998 a zvýšena procentní výměra starobního důchodu podle Příkazu ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003 s účinností od 1. 1. 2004. Vzhledem k těmto důvodům žalobce podal zjevně nepřipustnou žádost, pročež ČSSZ řízení o ní zastavila podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž vyjádřil žádost o pokračování ve správním řízení. Na základě toho žalovaná přezkoumala prvostupňové správní rozhodnutí. Vzala v potaz žalobcem uplatněné námitky v žádosti ze dne 4. 9. 2023, kdy namítal, že při přepočtu procentní výměry jeho starobního důchodu nebylo přihlédnuto k Příkazu Ministra práce a sociálních věcí č. 27/2003 Sb., účinného od 1. 1. 2004. Žalobce k tomu uváděl, že veškeré podmínky příkazu splnil, pročež žádal o přepočtení důchodu podle tohoto příkazu, a tedy o nápravu a vydání nového rozhodnutí.
5. Žalovaná potvrdila, že žalobce podal zjevně nepřipustnou žádost, o níž ČSSZ řízení správně zastavila podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. V téže věci již totiž bylo rozhodnuto pravomocným rozhodnutím ČSSZ ze dne 8. 6. 2004 (žalobci byla od 1. 1. 2004 zvýšena procentní výměra starobního důchodu) a ze dne 15. 11. 2010 (žalobci byl zvýšen starobní důchod od 1. 6. 1998 a zvýšena procentní výměra starobního důchodu podle Příkazu Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003 s účinností od 1. 1. 2004). Pojem „zjevná právní nepřipustnost“ představuje neurčitý právní pojem, který je nutno vykládat restriktivním způsobem. Podle § 45 odst. 3 správního řádu takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví. K takovému způsobu rozhodnutí lze přikročit z důvodu ochrany práv účastníka řízení jen tehdy, pokud je již na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. V projednávaném případě je tato nepřipustnost patrná již ze samotné žádosti (nikoliv až z výsledků dalšího dokazování nebo zjišťování). Smyslem ustanovení je, aby se správní orgán takovou žádostí, u které je zcela zjevné, že jí nemůže být vyhověno, neboť to právní úprava neumožňuje, nemusel po věcné stránce zabývat, protože by to bylo bezpředmětné a výsledek řízení by byl stejný.
6. Žalovaná vydala dne 16. 2. 2024, č. j. Opr-460 630 469-315 – PZA, opravné usnesení, v němž rozhodla o opravě zřejmé nesprávnosti, které se dopustila v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí ze dne 11. 12. 2023. V závěru tohoto rozhodnutí totiž chybně poučila žalobce o možnosti podat proti rozhodnutí odvolání k Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Tuto chybu opravným usnesením napравила tak, že poučení správně zní: „Podle § 88 odst. 6 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, nelze proti tomuto rozhodnutí podat námitky. Podle ustanovení §

88a odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. se proti rozhodnutí o námitkách nepřipouští odvolání.“

II. Shrnutí žalobní argumentace

7. Žalobce v podané žalobě uvedl, že OSSZ Brno – venkov zaslala dopis ČSSZ v Praze, aby se vyjádřila k Příkazu Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003 Sb. V tomto dopise byl stanoven správný postup pro přepočet procentní výměry důchodu dle zmiňovaného příkazu ministra.
8. Prvostupňové správní rozhodnutí obsahuje pouze lži o tom, že byla žalobci zvýšena procentní výměra starobního důchodu podle citovaného příkazu ministra. Procentní výměra nebyla zvýšena ani o korunu. Dle rozhodnutí ČSSZ ze dne 15. 11. 2010, č. j. 460 630 469, byl starobní důchod žalobce stanoven od 1. 6. 1998 ve výši 7 319 Kč měsíčně, z toho procentní výměra byla stanovena ve výši 6 059 Kč. Na str. 4 citovaného rozhodnutí bylo uvedeno, že od 1. 1. 2004 byla provedena úprava důchodu podle Příkazu Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003. Výše procentní výměry starobního důchodu činila ke dni přiznání důchodu 4 910 Kč (přitom správná procentní výměra ke dni přiznání důchodu od 1. 6. 1998 je 6 059 Kč). Procentní výměra starobního důchodu byla dále zvýšena podle předpisů o zvýšení důchodu, které nabyly účinnosti v období od roku 1996 do 31. 12. 2003, tj.: od 1. 4. 1996 navýšeno o 8 % na částku 5 292 Kč (při správné původní procentní výměře 6 059 Kč by došlo ke zvýšení na částku 6 544 Kč), od 1. 10. 1996 zvýšeno o 6 % na částku 5 610 Kč (zvýšení na částku 6 937 Kč), od 1. 8. 1997 zvýšeno o 8 % na částku 6 059 Kč (zvýšení na částku 7 492 Kč), od 1. 7. 1998 zvýšeno o 9 % na částku 6 605 Kč (zvýšení na částku 8 167 Kč), od 1. 8. 1999 zvýšeno o 7,5 % na částku 7 101 Kč (zvýšení na částku 8 780 Kč), od 1. 12. 2000 zvýšeno o 9 % na částku 7 741 Kč (zvýšení na částku 9 571 Kč), od 1. 12. 2001 zvýšeno o 11 % na částku 8 593 Kč (zvýšení na částku 10 624 Kč), od 1. 1. 2003 zvýšeno o 4 % na částku 8 937 Kč (zvýšení na částku 11 049 Kč), a od 1. 1. 2004 zvýšeno o 2,5 % na částku 9 161 Kč (zvýšení na částku 11 326 Kč, což činí rozdíl 2 165 Kč měsíčně). V rozhodnutí ČSSZ ze dne 15. 11. 2010 je uvedena procentní výměra důchodu žalobce od 1. 1. 2004 ve výši 9 161 Kč a tato částka je totožná bez přepočtu podle Příkazu Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003 i po tomto přepočtu podle ČSSZ. Podle žalobce je však správná procentní výměra podle Příkazu Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003 ve výši 11 326 Kč. Vše ostatní je lež. V této souvislosti žalobce požádal soud o nápravu křivdy, které se ČSSZ dopouští při přepočtu žalobcova důchodu.
9. Z příkazu Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003 vyplývá, že se týká starobních důchodů, které byly přiznány po 31. 12. 1995; byly přiznány nejdříve od 1. 6. 1998 po dosažení důchodového věku (30. 6. 1996); byly splněny podmínky usnesení vlády č. 465 ze dne 17. 12. 1968; starobní důchod byl stanoven podle předpisů platných ke dni 31. 12. 1995 a nedosahoval částku 5 100 Kč. Ke všem těmto podmínkám žalobce uvedl, že tyto splnil. Při splnění výše uvedených podmínek se výše procentní výměry zvýší podle předpisů o zvýšení důchodů, které nabyly účinnosti od 1. 1. 1996, přičemž toto zvýšení se stanoví tak, jako kdyby byl starobní důchod přiznán ke dni 31. 12. 1995.
10. V případě žalobce se musí uplatnit procentní výměra ve výši 6 059 Kč ke dni přiznání důchodu od 1. 6. 1998 a tato musí být dále navyšována od 1. 1. 1996. Procentní výměra stanovená ČSSZ ve výši 4 900 Kč k 31. 12. 1995, která byla vypočtena podle starého

zákona č. 100/1988 Sb., jehož účinnost skončila k 31. 12. 1995, není správná. Jiná varianta přepočtu procentní výměry podle žalobce neexistuje, vše ostatní je velká lež ze strany ČSSZ. Pokud se ČSSZ domnívá, že postupuje správně dle Příkazu Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003, pak ať tvrzení žalobce vyvrátí. Žalobce také upozorňoval na důkaz – dopis OSSZ ze Žďáru nad Sázavou ze dne 14. 4. 2015, který již byl připojen k projednávanému případu u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 Ad 30/2015, avšak z neznámých důvodů byl podle žalobce „zameten pod koberec“. Dopis nebyl projednán ČSSZ ani soudy. Nyní žalobce očekává rozhodnutí v souladu se zákony a tedy přepočet procentní výměry podle Příkazu Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003 od 1. 1. 1996 do dnešních dnů.

III. Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná v podaném vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce uplatnil zcela totožné námitky jako v předchozích soudních sporech a nepřichází s žádnou další novou námitkou, k vůli které by měl být znovu jeho starobní důchod komplexně posouzen a přepočten. Předchozí nalézací řízení (včetně nálezů Ústavního soudu) neshledalo v postupu žalované žádné pochybení, a to jak v posouzení nároku, tak i ve stanovení data přiznání, výpočtu nebo výše starobního důchodu. Sám žalobce nepřišel s žádnými novými námitkami, které by vyvolaly nový náhled na již rozsouzenou věc, a není de facto nic, o čem by mohlo být jednáno. Proto bylo správní řízení před žalovanou opětovně zastaveno.
12. Žalobce nepřinesl žádná nová další skutková zjištění, která by zásadním způsobem prolomila právní názor vyslovený NSS v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 3 Ads 97/2017-33, tedy že: „(...) v projednávané věci je zřejmé, že o výši starobního důchodu stěžovatele bylo rozhodnuto pravomocně rozhodnutím žalované ze dne 15. 11. 2010. Zákonnost tohoto rozhodnutí byla přezkoumána (společně s rozhodnutím o námitkách ze dne 11. 3. 2011) správními soudy a výpočet výše dávky byl shledán jak rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2012, č. j. 34 Ad 45/2011-51, tak i rozsudkem NSS ze dne 31. 1. 2014, č. j. 4 Ads 113/2012-41, zcela správným. Oba rozsudky nabyly právní moci. (...) Zde navíc byla ústavní stížnost proti nim podaná usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 8. 2014, sp. zn. I. ÚS 1766/14 jako zjevně neopodstatněná odmítnuta. Jestliže tedy stěžovatel podal žádost o přepočet dávky nesprávně vyměřené a jako důvody pro zahájení řízení a vydání nového rozhodnutí uváděl opětovně ty stejné skutečnosti, které již byly žalovanou i správními soudy jednou posuzovány, přičemž rozhodnutí žalované v předchozím řízení bylo shledáno zákonným, nebyly zde vůbec dány podmínky pro to, aby žalovaná o věci znovu meritorně rozhodla.“
13. Jelikož nebyly znovu splněny podmínky pro vydání meritorního rozhodnutí ve věci, trvá žalovaná za daného skutkového zjištění na napadeném rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené, dále překážku věci pravomocně rozsouzené a prokázanou totožnost předmětu řízení a stejnou žalobu, má žalovaná za to, že věc nemůže být projednána znovu ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

IV. Replika žalobce

14. V podané replice žalobce reagoval na údajnou výtku žalované a soudů, že nepředkládá nové námitky a nové důkazy. Žalobce k tomu uvedl, že pokud se ztrácí důkazy, stejně tak jako dopis OSSZ Žďár nad Sázavou ze dne 14. 4. 2015, tak ani není možné nic nového předkládat. Na tento dopis žalovaná nikdy nereagovala. Tento dopis byl také přiložen k protokolu o jednání ze dne 4. 1. 2017 vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 Ad 30/2015, resp. při tomto jednání jej soudu předkládal právní zástupce žalobce. Tento dopis však nebyl v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2017, č. j. 41 Ad 30/2015-46, nikde zmíněn a není tak zřejmé proč nebyl projednán a z jakých důvodů byl „zameten pod koberec“. Z dopisu je zřejmé, že si je OSSZ vědoma toho, že žalovaná postupovala nesprávně při stanovení procentní výměry starobního důchodu žalobce. Dopis byl iniciativou samotné OSSZ a měl napravit pochybení ze strany ČSSZ.
15. K soudnímu jednání pod sp. zn. 41 Ad 30/2015 žalobce poznamenal, že soudkyně před zahájením jednání sdělila, že se jí nepodařilo obstarat Příkaz Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003 (klíčový dokument k jednání). Tento jí byl předložen právním zástupcem žalobce při uvedeném jednání.
16. Dopis OSSZ Žďár nad Sázavou ze dne 14. 4. 2015 představuje jasný důkaz o tom, jak mělo být postupováno podle zmiňovaného příkazu Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003 Sb. Žalobce si ověřil u několika spolupracovníků, jak měl být tento Příkaz uplatňován, a zjistil, že těmto spolupracovníkům bylo přidáno v řádu tisíce korun. Proto udělal dotaz na OSSZ Žďár nad Sázavou, zda je u něj uplatněn zmíněný příkaz ministra správně. Výsledkem byla odpověď zachycená v dopise ze dne 14. 4. 2015, jenž prezentuje správný výpočet procentní výměry. Soud by měl tedy prověřit, zda byl tento důkaz projednán. Tvzení žalované, že žalobce nepředložil nikdy žádný nový důkaz, se tedy nezakládá na pravdě. Lživé je také tvrzení žalované v tom, že Příkaz ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003 byl u žalobce uplatněn. Podle žalobce nebyl tento Příkaz Ministra v jeho případě při výpočtu a přepočtu důchodu použit. Žalovaná dokonce nereagovala ani na dopis OSSZ Brno – venkov ze dne 4. 9. 2023 a jen opakuje, že přepočet proběhl správně.

V. Jednání u krajského soudu

17. Krajský soud, vzhledem k požadavku žalobce, nařídil k projednání věci ústní jednání na den 24. 10. 2025. Jednání se zúčastnil žalobce a zástupkyně žalované (na podporu žalobce byla přítomna jeho přítelkyně paní M. H.). Během jednání soud podrobně zrekapituloval průběh soudního a správního řízení, přitom vycházel ze spisů, které byly v této věci vedeny. Soud si nechal připojit také spisy zdejšího soudu sp. zn. 34 Ad 45/2011 a sp. zn. 41 Ad 30/2015. Na základě těchto spisů soud připomněl obsah tehdy vedených řízení, které souvisí s nyní projednávanou věcí, a také obsah vydaných rozsudků. Vzhledem k tomu, že obě dvě věci byly podrobeny dalšímu přezkumu kasačním soudem, soud při jednání přečetl i podstatný obsah rozsudků NSS ze dne 31. 1. 2014, č. j. 4 Ads 113/2012-41, a ze dne 30. 5. 2018, č. j. 3 Ads 97/2017-33, v nichž byla také řešena problematika starobního důchodu žalobce a zvýšení procentní výměry jeho starobního důchodu podle Příkazu Ministra práce a sociálních věcí č. 27/2003. Čten byl i podstatný obsah usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 8. 2014, sp. zn. I. ÚS 1766/14, který odmítl ústavní stížnost žalobce ve věci výpočtu procentní výměry starobního hornického důchodu jako zjevně neopodstatněnou. Žalobce i zástupkyně žalované

setrvali při jednání na dosavadní argumentaci vyjádřené v písemných podáních. Při jednání bylo žalobci umožněno v maximální možné míře široké uplatnění jeho práv. Vedle rozsáhlého přednesu žaloby se mohl vyjádřit k přednesům zástupkyně žalované, dostal také prostor kdykoliv reagovat na jednotlivé úkony soudu při jednání či vystoupení a argumentaci zástupkyně žalované, a také se mohl vyjádřit k provedené rekapitulaci soudního a správního řízení a čteným rozsudkům. Soudem byl opakovaně upozorňován na nevhodné chování v jednací síni, zejména vůči zástupkyni žalované (slovní napadání a osočování z neschopnosti). Žalobce ani zástupkyně žalované nečinili při jednání důkazní návrhy. Vzhledem k žalobcem uplatněné replice ze dne 30. 4. 2024, jejíž součástí žalobce učinil dle svých slov „nový důkaz“ – dopis OSSZ Žďár nad Sázavou ze dne 14. 4. 2015, vyhledal soud při jednání stejnopis dopisu ve správním spise. Ten plně odpovídal kopii předkládané žalobcem (v soudním spisu na č. l. 32). Dopis žalobce předkládal i při jednání Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 Ad 30/2015 dne 22. 2. 2017, což vyplývá z obsahu připojeného soudního spisu, a nadále tvoří tento dopis jeho součástí, což soud při jednání ověřil. Soud dále informoval účastníky řízení o tom, že z judikatury správních soudů vyplývá, že správním spisem se neprovádí dokazování. Proto neprováděl dokazování listinou založenou ve správním spise, když ta je součástí procesu (správního řízení), který soud na podkladě žaloby přezkoumává. Další dokazování soud neprováděl a s uvažováním konečných návrhů účastníků řízení přikročil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé. S vyhlášeným rozhodnutím a jeho následným odůvodněním vyjadřoval žalobce v jednací síni hlasitý nesouhlas.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), včetně řízení předcházejícího napadenému rozhodnutí, a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
19. Žalobce se dožadoval přepočtu svého starobního hornického důchodu podle Příkazu Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003, účinného od 1. 1. 2004, neboť měl za to, že procentní výměra jeho starobního důchodu nebyla podle tohoto příkazu ministra zvýšena ani o korunu. Podle žalobce nebylo pravdivé ani tvrzení, že nepředložil žádnou novou námitku či důkaz, aby mohl být opětovně proveden přepočet jeho starobního důchodu. Za takový důkaz označil dopis OSSZ Žďár nad Sázavou ze dne 14. 4. 2015, který dle něj svědčí o nesprávném postupu žalované při stanovení procentní výměry jeho starobního důchodu. Tento dopis nebyl údajně nikdy projednán soudy ani žalovanou. Žalobce nesouhlasil s tím, že nebyl opětovně proveden přepočet jeho starobního důchodu podle zmiňovaného příkazu ministra.
20. Podle § 101 písm. e) správního řádu platí, že provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže tak stanoví zvláštní zákon.
21. Podle § 102 odst. 4 správního řádu pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví.
22. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.

23. Podle § 45 odst. 3 správního řádu nesmí být žádost zjevně právně nepřipustná. Takovou žádost správní orgán neprojedná a řízení zastaví (§ 66 správního řádu).
24. Z obsahu správního spisu, a také z připojených soudních spisů zdejšího soudu sp. zn. 34 Ad 45/2011 a 41 Ad 30/2015 soud zjistil, že v téže věci týkající se výše starobního důchodu žalobce a jeho výpočtu, resp. přepočtu, již bylo rozhodnuto pravomocným rozhodnutím ČSSZ ze dne 8. 6. 2004, kdy byla žalobci zvýšena od 1. 1. 2004 procentní výměra starobního důchodu (8 422 Kč), a pravomocným rozhodnutím ČSSZ ze dne 15. 11. 2010, kdy byl žalobci zvýšen starobní důchod od 1. 6. 1998 a zvýšena procentní výměra jeho starobního důchodu podle Příkazu Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003, který byl účinný od 1. 1. 2004 [starobní důchod zvýšen od 1. 6. 1998 podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. na částku 7 319 Kč měsíčně].
25. Vzhledem k tomu, že v téže věci (žádost žalobce o přepočet jeho starobního důchodu – zvýšení procentní výměry podle Příkazu Ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003) již bylo žalovanou pravomocně rozhodnuto a její rozhodnutí bylo dokonce potvrzeno rozsudky správních soudů v obou instancích, a také usnesením Ústavního soudu, bylo třeba potvrdit závěr žalované o na první pohled zjevné právní nepřipustnosti nově podané žádosti. Podle § 45 odst. 3 správního řádu takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví (podle § 66 správního řádu). Smyslem tohoto ustanovení je, aby se správní orgán nemusel zabývat po věcné stránce takovou žádostí, u níž je zjevné, že jí nemůže být vyhověno, protože to právní úprava neumožňuje (nejsou splněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí), proč by šlo o zjevně bezpředmětný postup a výsledek řízení by byl naprosto stejný. Vzhledem k tomu, že žalobce podal zjevně nepřipustnou žádost, protože v téže věci již bylo žalovanou pravomocně meritorně rozhodnuto, žalovaná řízení o ní zcela po právu zastavila podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Soud k tomu doplňuje, že žalobce neuváděl žádná další nová skutková zjištění a ani nepředkládal nové důkazy, které by odůvodňovaly zahájení nového řízení. Naopak uváděl námitky zcela totožné, jako v předchozích žádostech o přepočet důchodu a v souvisejících soudních sporech, proč jeho žádost nebyla shledána za takovou, která by odůvodňovala zahájení nového řízení (podmínky, za nichž bylo rozhodováno v původním řízení, se nezměnily). ČSSZ tak usnesením ze dne 12. 10. 2023 řízení o žádosti zastavila. Toto rozhodnutí ze stejných důvodů potvrdila žalovaná dne 11. 12. 2023 a námitky žalobce zamítla.
26. Pokud jde o samotný starobní důchod žalobce, jeho výši a výpočet, pak o tom bylo opakovaně rozhodováno ČSSZ již od 1. 10. 1999 (rozhodnutí o první žádosti o starobní důchod ze dne 30. 6. 1998), dále opakovaně v souvisejících soudních sporech - rozhodováno Krajským soudem v Brně, jehož rozsudky byly na základě kasační stížnosti žalobce dále přezkoumány Nejvyšším správním soudem. Starobní důchod žalobce byl posuzován také Ústavním soudem, který však ústavní stížnost žalobce odmítl jako zjevně neopodstatněnou (usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 8. 2014, sp. zn. I. ÚS 1766/14).
27. Ze správního spisu dále vyplynulo, že řada rozhodnutí žalované ve věci starobního důchodu žalobce (např. ze dne 1. 10. 1999, 6. 1. 2000 a 10. 8. 2010) nebyla žalobcem jakýmkoliv způsobem dále napadena. Naopak další poměrně zásadní rozhodnutí ČSSZ o starobním důchodu žalobce ze dne 15. 11. 2010 (prvostupňové rozhodnutí o první

žádosti o přepočítání důchodu), včetně rozhodnutí o námitkách ze dne 11. 3. 2011, byly na podkladě žaloby žalobce předmětem soudního přezkumu u Krajského soudu v Brně (viz zamítavý rozsudek ze dne 16. 8. 2012, č.j. 34 Ad 45/2011-51) a následně na podkladě kasační stížnosti žalobce byly také předmětem přezkumu NSS (viz zamítavý rozsudek ze dne 31. 1. 2014, č.j. 4 Ads 113/2012-41). Druhá žádost žalobce o přepočítání starobního důchodu vyústila v zamítavé rozhodnutí ČSSZ ze dne 27. 3. 2015 (prvostupňové rozhodnutí), a ze dne 1. 7. 2015 (zamítnutí námitek žalobce - druhostupňové rozhodnutí). I v případě těchto rozhodnutí se žalobce opět obrátil na soudy, jeho žalobu nejprve zamítl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 22. 2. 2017, č. j. 41 Ad 30/2015-46, a kasační stížnost pak zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2018, č. j. 3 Ads 97/2017-33. Žalobce dokonce podal v r. 2020 třetí žádost o přepočítání starobního důchodu, která byla ČSSZ v březnu 2020 zamítnuta, a na základě následně podaných námitek žalovaná řízení zastavila. Posléze bylo toto rozhodnutí zrušeno a žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 10. 2020 původní březnové rozhodnutí zrušila a zároveň řízení zastavila. Žalovaná konstatovala, že žádost o přepočítání důchodu byla podána opakovaně ze stejných důvodů a pro překážku věci rozhodnuté již nelze o této žádosti vést nové řízení. Také toto rozhodnutí žalované podrobil žalobce soudnímu přezkumu, přičemž Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 1. 12. 2021, č.j. 41 Ad 22/2020-42, jeho žalobu zamítl jako nedůvodnou.

28. Vzhledem k opakovaně vysloveným námitkám žalobce (při současném uvážení správnosti rozhodnutí žalované o zastavení řízení ve věci již čtvrté žádosti žalobce o přepočítání starobního důchodu, a to ze stejných důvodů, které již byly žalovanou i soudy dříve posouzeny a shledány souladnými se zákonem) soud níže shrne podstatné skutečnosti týkající se stanovení starobního důchodu žalobce (jak vyplynuly ze správního spisu i připojených soudních spisů – především KS v Brně sp. zn. 41 Ad 30/2015 a NSS sp. zn. 4 Ads 113/2012).
29. „Žalobce (věku 50 let dosáhl dne 30. 6. 1996), podal dne 30. 6. 1999 žádost o starobní důchod s datem jeho přiznání od 1. 6. 1998. Na základě této žádosti vydala žalovaná dne 1. 10. 1999 rozhodnutí, jímž stěžovateli od 1. 6. 1998 přiznala starobní důchod podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb. ve výši 6579 Kč měsíčně s tím, že od července 1998 náleží starobní důchod ve výši 6895 Kč měsíčně, a od srpna 1999 ve výši 7175 Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí konstatovala provedení tzv. srovnávacího výpočtu v souladu s § 71 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., tj. srovnání výpočtu výše dávky jak podle předchozí právní úpravy dané zákonem č. 100/1988 Sb., tak podle zákona č. 155/1995 Sb. Jelikož zjistila, že procentní výměra k datu přiznání důchodu vypočtená na základě zákona č. 155/1995 Sb. činí 5319 Kč, přičemž procentní výměra vypočtená k témuž datu podle zákona č. 100/1988 Sb. činila jen 4900 Kč, přiznala žalovaná stěžovateli od 1. 6. 1998 důchod vypočtený podle zákona č. 155/1995 Sb. V oznámení o výplatě důchodu sdělila žalovaná žalobci, že mu bude vyplácet vždy 12. dne v měsíci důchod ve výši 7175 Kč, a že doplatek důchodu za dobu od 1. 6. 1998 do 11. 11. 1999 ve výši 120154 Kč bude žalobci poukázán. V podání ze dne 20. 10. 1999 žalobce s rozhodnutím žalované neshodl a požádal o změnu data přiznání důchodu již od 30. 6. 1996, kdy dosáhl věku 50 let, když připomněl, že se na něho vztahuje mimořádné opatření č. 465/1968 Sb. Důchod požadoval vyplácet s účinností až od 1. 6. 1998. Žalovaná na toto podání žalobce reagovala novým rozhodnutím ze dne 6. 1. 2000, jímž přiznala žalobci starobní důchod od 30. 6. 1996 podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb., a to ve výši 5425 Kč měsíčně. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je patrné, že opět provedla tzv. srovnávací

výpočet důchodu podle předpisů platných ke dni 31. 12. 1995 (zákon č. 100/1988 Sb.) a zákona č. 155/1995 Sb. účinného od 1. 1. 1996. Jelikož k nově požadovanému datu přiznání důchodu - 30. 6. 1996 - činila procentní výměra důchodu vypočtená podle předchozí právní úpravy 4505 Kč a byla tudíž vyšší než procentní výměra vypočtená na základě zákona č. 155/1995 Sb. (3777 Kč), přiznala žalovaná žalobci starobní důchod na základě výpočtu provedeného podle zákona č. 100/1988 Sb. Současně mu sdělila, že výplata starobního důchodu za dobu od 30. 6. 1996 do 31. 5. 1998 mu nenáležela, protože si zvolil zvyšování nároku na starobní důchod, a že starobní důchod byl zvýšen za dobu další pracovní činnosti po nároku od 30. 6. 1996 do 31. 5. 1998 o 7% průměrného měsíčního výdělku, tj. o 285 Kč měsíčně, takže od 1. 6. 1998 mu náleží starobní důchod ve výši 7184 Kč měsíčně (nikoli tedy původně přiznaných 6579 Kč měsíčně k témuž datu).

30. Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2004 žalovaná na základě pověření ministra práce a sociálních věcí podle § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, zvýšila žalobci od 1. 1. 2004 procentní výměru jeho starobního důchodu na 8216 Kč s tím, že starobní důchod činí 9526 Kč měsíčně, a důchod celkem (po připočtení důchodu vdoveckého ve výši 1282 Kč měsíčně) činí 10808 Kč měsíčně. Od ledna 2004 mu náleží procentní výměra starobního důchodu 8422 Kč, procentní výměra vdoveckého důchodu 1315 Kč, základní výměra důchodu 1310 Kč, celkem důchodu ve výši 11047 Kč měsíčně. V odůvodnění žalovaná uvedla, že výše procentní výměry starobního důchodu žalobce stanovená § 71 odst. 1 a 4 zákona č. 155/1995 Sb., ke dni přiznání důchodu ve výši 4505 Kč, byla žalobci zvýšena podle předpisů o zvýšení důchodů, které nabýly účinnosti v období od roku 1996 do 31. 12. 2003 na celkovou částku 8216 Kč, k čemuž náleží základní výměra ve výši 1310 Kč.
31. Rozhodnutím žalované ze dne 15. 11. 2010 žalovaná zvýšila od 1. 6. 1998 starobní důchod žalobce podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění, na částku 7319 Kč měsíčně. Námitky žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 11. 3. 2011, č. j. 460 630 469/315-PZ.
32. V rozhodnutí ze dne 6. 1. 2000 žalovaná na základě žádosti žalobce o změnu data přiznání starobního důchodu od 30. 6. 1996 (původně žádal od 1. 6. 1998) znovu učinila srovnávací výpočet k tomuto datu a zjistila, že procentní výměra dle zákona č. 100/1988 Sb. činí 4505 Kč (bez 7% navýšení, neboť důchod byl přiznán od 30. 6. 1996, tedy od dosažení 50 let věku stěžovatele). Změnou data přiznání starobního důchodu žalobce došlo i ke změně rozhodných skutečností pro výpočet starobního důchodu, zejm. k nově stanovenému rozhodnému období pro výpočet osobního vyměřovacího základu a pro výpočet neredukovaného průměrného měsíčního výdělku. Jelikož procentní výměra důchodu žalobce vypočtená na základě zákona č. 100/1988 Sb. byla vyšší než procentní výměra vypočtená na základě zákona č. 155/1995 Sb., přiznala žalovaná svým rozhodnutím ze dne 6. 1. 2000 žalobci starobní důchod na základě výpočtu podle zákona č. 100/1988 Sb. Podle názoru Nejvyššího správního soudu, který je v tomto směru shodný i se závěrem krajského soudu, žalovaná svůj postup při vydání dvou krátce po sobě následujících, obsahově rozdílných rozhodnutí ze dne 1. 10. 1999 a 6. 1. 2000 náležitě odůvodnila, což však nic nemění na skutečnosti, že se při vydání rozhodnutí ze dne 6. 1. 2000 dopustila pochybení, neboť žalobci nezapočetla 7% zvýšení za dobu dalšího zaměstnání. Jak v tehdejších rozhodnutích uvedl krajský soud, předmětem přezkumného řízení soudního v této věci nejsou předchozí dvě rozhodnutí žalované z let 1999 a 2000, ale

rozhodnutí ze dne 15. 11. 2010, potvrzené rozhodnutím ze dne 11. 3. 2011, jímž žalovaná toto předchozí pochybení napravila.

33. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobci vznikl nárok na starobní důchod v 50 letech věku na základě mimořádných opatření ministrů práce a sociálních věcí ČSR a SSR vydaných k provedení usnesení vlády ČSSR ze dne 17. 12. 1968 č. 465.
34. Žalobci nenáležela výplata starobního důchodu ke dni 30. 6. 1996, jelikož si zvolil zvyšování dávky za dobu dalšího zaměstnání a o výplatu požádal až ke dni 1. 6. 1998. Jak již bylo uvedeno, procentní výměra starobního důchodu ke dni vzniku nároku činila 3250 Kč, přičemž pro zvýšení je nutno aplikovat § 23 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1995, podle něhož se občan, který je zaměstnán po vzniku nároku na starobní důchod a nepobírá tento důchod nebo jeho část, zvyšuje starobní důchod (procentní výměra) za každých 360 kalendářních dnů zaměstnání o 4% průměrného měsíčního výdělku, z něhož se vyměřuje. Nebyl-li občan zaměstnán po dobu celých 360 kalendářních dnů, zvyšuje se starobní důchod za každých dalších 90 kalendářních dnů zaměstnání o 1% průměrného měsíčního výdělku. Žalobci byl starobní důchod vyměřen z průměrného měsíčního výdělku (redukovaného podle § 12 odst. 6 zákona č. 100/1988 Sb. na částku 4067 Kč, po vzniku nároku na starobní důchod získal dalších 701 dní zaměstnání, tj. 1 rok a 336 dnů, a náleží mu proto právem zvýšení starobního důchodu o 7% redukovaného průměrného měsíčního výdělku. Procentní výměra důchodu tak činila 3535 Kč (zvýšení o 285 Kč měsíčně), k čemuž náleží zvýšení o 38,6 % podle ustanovení § 2 zákona č. 76/1995 Sb., tj. o 1365 korun měsíčně, takže nově stanovená procentní výměra starobního důchodu žalobce ke dni 30. 6. 1996 činila 4900 Kč měsíčně. Částka zvýšení 626 Kč, kterou žalobce požadoval a která mu byla přiznána původním rozhodnutím ze dne 1. 10. 1999, je rozdílná proto, že byla vypočtena na základě zákona č. 155/1995 Sb. (zvýšení procentní výměry podle tehdy platné úpravy v tomto zákoně činilo za každých 90 dnů zaměstnání výdělečné činnosti rovněž 1%, avšak bylo počítáno z jiného výpočtového základu). Vzhledem k tomu, že pro žalobce je výhodnější celkový výpočet podle zákona č. 100/1988 Sb., musí být podle naposledy uvedeného zákona provedeno i zákonné zvýšení dávky.
35. Žalobce žalované vytýkal (zcela obecně bez určité konkretizace) nesprávnou aplikaci i ve vztahu k úpravě důchodu podle Příkazu ministra práce a sociálních věcí č. 27/2003. K tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že ani v tomto směru neshledal pochybení. Předchozí rozhodnutí ze dne 8. 6. 2004 bylo nesprávné, resp. poplatné pochybení žalované, jehož se dopustila v rozhodnutí ze dne 6. 1. 2000, neboť žalobci nebylo započteno 7% zvýšení za dobu dalšího zaměstnání. To se podařilo odstranit napadeným rozhodnutím ze dne 15. 11. 2010, kdy na rozdíl od rozhodnutí ze dne 8. 6. 2004, jímž byla od 1. 1. 2004 zvýšena procentní výměra starobního důchodu žalobce na 8216 Kč měsíčně s tím, že starobní důchod činil celkem 9526 Kč měsíčně, byla tato procentní výměra zvýšena na 8937 Kč měsíčně a poté zvýšena podle předpisů o zvýšení důchodů, které nabyly účinnosti v období od roku 1996 do 31. 12. 2003, takže po všech zvýšeních činil starobní důchod žalobce od ledna roku 2009 částku 13905 Kč měsíčně. Toto zvýšení bylo stanoveno tak, jako kdyby starobní důchod byl přiznán ke dni 31. 12. 1995 a výše důchodu byla takto upravena v souladu s Příkazem ministra práce a sociálních věcí od 1. 1. 2004. Totéž zvýšení v žalobcem požadované výši i za dobu do vydání zmíněného Příkazu ministra práce a sociálních věcí žalobci nenáleží, neboť důchod mu byl přiznán až po 1. 1. 1996. Zvýhodnění poskytnuté Příkazem ministra č. 27/2003 (tj. procentuální zvýšení ve výši, jako kdyby starobní důchod byl přiznán ke dni 31. 12. 1995 —

zvýšení do tohoto data přiznaných důchodů podle jednotlivých nařízení vlády o zvyšování důchodů bylo výhodnější než zvýšení důchodů přiznaných po 1. 1. 1996) bylo možné provést nejdříve od 1. 1. 2004; nelze proto souhlasit s požadavkem žalobce na zvýšení jednotlivých dávek i za dobu minulou od data přiznání důchodu.“

36. Soud ve věci s ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu konstatuje, že pro výpočet starobního důchodu žalobce byl použit zákonný postup, jeho výpočet byl proveden správně, žalovaná se pochybení nedopustila. V předchozím bodu soud citoval také závěry NSS ke správnosti aplikace Příkazu ministra práce a sociálních věcí č. 27/2003 ve věci starobního důchodu žalobce. Pokud tedy žalobce namítal, že v případě jeho starobního důchodu nebyl zmíněný příkaz ministra vůbec aplikován, a že proto nedošlo ke zvýšení procentní výměry jeho starobního důchodu, pak se jeho tvrzení nezakládá na pravdě.
37. Původní žádostí ze dne 30. 6. 1999 uplatnil žalobce nárok na starobní důchod s datem přiznání od 1. 6. 1998. Rozhodnutím žalované ze dne 1. 10. 1999 mu byl důchod od uvedeného data přiznán ve výši 6579 Kč (výhodnější výpočet pro žalobce byl podle zákona o důchodovém pojištění). Podáním ze dne 20. 10. 1999 požádal žalobce o změnu data přiznání starobního důchodu s tím, že splňuje podmínky nároku na starobní důchod již od 30. 6. 1996 podle usnesení vlády č. 465/1968 a dále žádá jeho přiznání až od 1. 6. 1998. Rozhodnutím ze dne 6. 1. 2000 bylo žalobci vyhověno. Změnou data přiznání starobního důchodu žalobce však došlo i ke změně rozhodných skutečností pro výpočet starobního důchodu. Jelikož procentní výměra důchodu žalobce vypočtená na základě zákona č. 100/1988 Sb. (4.505 Kč) byla vyšší než procentní výměra vypočtená na základě zákona č. 155/1995 Sb. (3.777 Kč), přiznala mu žalovaná od 30. 6. 1996 starobní důchod vypočtený na základě zákona o sociálním zabezpečení (zákona č. 100/1988 Sb.).
38. Vzhledem k tomu, že žalobce splnil podmínky pro úpravu výše starobního důchodu na základě Příkazu ministra práce a sociálních věcí ČR č. 27/2003, byla mu výše jeho starobního důchodu upravena v souladu s tímto příkazem a zákonnými parametry pro úpravu výše důchodu, přičemž při výpočtu bylo nutno vycházet z výše procentní výměry ke dni přiznání důchodu, jež byla stanovena podle předpisů platných ke dni 31. 12. 1995 tj. z částky 4.900 Kč a nikoliv z procentní výměry navýšené podle jednotlivých nařízení vlády o zvyšování důchodů k datu uvolnění výplaty důchodu. Pro konstrukci výpočtu důchodu je rozhodující datum přiznání, neboť od něj se odvíjí aplikace konkrétních právních předpisů pro stanovení jeho výše a navyšování.
39. Řízení o přepočtení dávky podle § 56 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je svojí povahou novým řízením ve smyslu § 101 písmeno e) správního řádu, jehož výsledkem má být vydání nového rozhodnutí ve věci samé. Vztahuje se proto na ně i § 102 správního řádu. Ustanovení § 102 odst. 4 správního řádu pak konkrétně stanoví, že pokud žádost účastníka neodůvodňuje „zahájení nového řízení“, rozhodne správní orgán o tom, že se řízení zastaví. Zákonodárce zde měl zjevně na mysli situaci, kdy žádost neodůvodňuje „vydání nového rozhodnutí ve věci“.
40. V projednávané věci je zřejmé, že o výši starobního důchodu žalobce již bylo pravomocně meritorně rozhodnuto rozhodnutím žalované ze dne 15. 11. 2010.

Zákonnost tohoto rozhodnutí byla v plném rozsahu přezkoumána (společně s následným rozhodnutím žalované o námitkách ze dne 11. 3. 2011) správními soudy a výpočet výše dávky byl shledán jak rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2012, č. j. 34 Ad 45/2011-51, tak i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 31. 1. 2014, č. j. 4 Ads 113/2012-41, zcela správným. Oba rozsudky nabyly právní moci. V této souvislosti NSS uvedl v rozsudku (vztahujícím se k jedné z dalších žádostí žalobce o přepočtení důchodu) ze dne 30. 5. 2018, č.j. 3 Ads 97/2017-33, že „podle § 54 odst. 6 s. ř. s. jsou pravomocné rozsudky správních soudů závazné pro účastníky, osoby zúčastněné na řízení a pro orgány veřejné moci. Zde navíc byla ústavní stížnost proti nim podaná odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 8. 2014, sp. zn. I. ÚS 1766/14, jako zjevně neopodstatněná.“

41. NSS dále v posledně citovaném rozsudku uvedl, že „Jestliže tedy žalobce podal žádost o přepočtení dávky nesprávně vyměřené a jako důvody pro zahájení řízení a vydání nového rozhodnutí uváděl opětovně ty stejné skutečnosti, které již byly žalovanou i správními soudy jednou posuzovány, přičemž rozhodnutí žalované vydané v předchozím řízení bylo shledáno zákonným, nebyly zde vůbec dány podmínky pro to, aby žalovaná o věci na základě nové žádosti znovu meritorně rozhodla. Správně měla řízení o žádosti podle výše citovaného ustanovení § 102 odst. 4 správního řádu zastavit. Meritorním výrokem obsaženým v prvoinstančním rozhodnutí ze dne 27. 3. 2015 tak poskytla žalobci určitý „procesní nadstandard“. To však po věcné stránce neznamená, že by se žalovaná mohla ve svém rozhodnutí od výše citovaných rozsudků nějak odchýlit a „napotřetí“ žalobci vyhovět. Totéž platí i pro následný přezkum rozhodnutí žalované správními soudy. Vytýká-li tedy žalobce v kasační stížnosti krajskému soudu, že se v nynějším řízení věci již de facto nezabýval a jeho rozsudek proto neobsahuje logickou a konzistentní myšlenkovou úvahu o tom, proč považuje rozhodnutí žalované za (věcně) správné, pak je nutno upozornit, že právě takový postup byl zcela na místě a jiný ani být nemohl. Krajský soud se sice (na rozdíl od Nejvyššího správního soudu) ve svém rozsudku nezabýval blíže procesní stránkou věci, zcela správně však postřehl, že nemá žádný prostor pro originální úvahy o výši důchodu žalobce a že není jeho úkolem opětovně posuzovat otázky správními soudy již jednou zodpovězené jen proto, že žalobce s předchozím rozhodnutím žalované ve věci i s následnými rozsudky správních soudů nesouhlasí. Za této situace proto provedl (ve snaze vysvětlit žalobci znovu již jednou vysvětlené) pouze poněkud obsáhlou rekapitulaci procesu vyměřování jeho starobního důchodu, což možná nebylo příliš účelné, nezaložilo to však žádnou vadu napadeného rozsudku.“
42. Ve snaze opětovně vysvětlit žalobci zákonnost nastavení jeho starobního důchodu, provedl soud shora rekapitulaci podstatných kroků procesu vyměřování. Krajský soud toto učinil i přes shora citované výhrady NSS, a to vzhledem k opakovaným výtkám žalobce vůči správnosti stanovení jeho starobního důchodu.
43. Žalobce označil ke svým tvrzením (nezvýšení starobního důchodu podle příkazu ministra) jako důkaz písemnost Okresní správy sociálního zabezpečení Žďár nad Sázavou ze dne 14. 4. 2015. Podle žalobce měl z této listiny plynout důkaz o správnosti jeho tvrzení a výpočtů. Soud jej ovšem k důkazu neprovedl, protože tato písemnost tvoří součást správního spisu, jímž se dle soudní judikatury nedokazuje, a také proto, že listina již byla předmětem řízení vedeného pod sp. zn. 41 Ad 30/2015 a časově i věcně nesouvisela s předmětem tohoto řízení (nebyla tím novým důkazem). Ze správního

spisu je zjevné, že listina byla jednou z mnoha podkladů pro rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2015. Obsahově z ní ani nevyplývá to, co žalobce tvrdí, tedy že představuje správný postup a výpočet procentní výměry, resp. že si na základě ní musela být žalovaná vědoma toho, že postupovala nesprávně při stanovení procentní výměry jeho starobního důchodu. Sám žalobce v replice přiznal, že udělal na OSSZ Žďár nad Sázavou dotaz, jak je u něj uplatněn zmíněný příkaz ministra. Může tak převážně jít o formulaci či obsah tohoto dotazu. Není pravdou, že by soudkyně JUDr. Kubenová v předchozím řízení zdejšího soudu pod sp. zn. 41 Ad 30/2015 „zametla tuto listinu pod koberec“. Naopak listina tvoří součást uvedeného spisu. Neměla však takový obsah a charakter, aby dokazovala správnost tvrzení a výpočtů žalobce, resp. nezákonnost stanovení jeho starobního důchodu.

44. Pokud žalobce zmínil, že nebylo reagováno ani na další jeho dopis sepsaný u OSSZ Brno – venkov (bez bližší konkretizace), pak zjevně šlo o podanou žádost ze dne 4. 9. 2023, kterou bylo zahájeno správní řízení ve věci přepočtu starobního důchodu, jenž vyústila v rozhodnutí ČSSZ ze dne 12. 10. 2023 a rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 11. 12. 2023.
45. K návrhu žalované na odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud uvádí, že toto ustanovení ukládá soudu povinnost odmítnout žalobu, pokud soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá. Pro odmítnutí žaloby však soud neshledal důvod. Předmětem tohoto řízení je rozhodnutí žalované o zastavení řízení ze dne 11. 12. 2023 (12. 10. 2023). Řízení, ve kterých zdejší soud rozhodoval dříve např. pod sp. zn. 34 Ad 45/2011 a 41 Ad 30/2015, popř. 41 Ad 22/2020, se týkala jiných rozhodnutí žalované. Byť se i předchozí napadená rozhodnutí obsahově týkala otázky správnosti výpočtu výše starobního důchodu žalobce, tato skutečnost nezakládá totožnost předmětu řízení, která by mohla být důvodem pro odmítnutí žaloby.
46. K požadavkům žalobce na nový výpočet starobního důchodu, resp. k rozsahu možného soudního přezkumu soud uvádí, že v rámci tohoto řízení mohl soud posoudit pouze otázku, zda žalovaná řízení zastavila v souladu se zákonem a zda neměla o čtvrté žádosti žalobce o přepočet starobního důchodu znovu věcně rozhodnout. Soud nyní nemůže ověřovat správnost samotného výpočtu výše starobního důchodu. To by mohl udělat pouze tehdy, pokud by žalovaná o čtvrté žádosti žalobce rozhodla po věcné stránce. Pokud je však předmětem žaloby rozhodnutí o zastavení řízení, soud má pravomoc zkoumat pouze splnění podmínek pro zastavení řízení.
47. Jak již bylo výše uvedeno, o správnosti rozhodnutí o zastavení řízení soud nemá žádné pochybnosti. Žalobce postavil svou čtvrtou žádost o přepočet důchodu na svém nesouhlasu se stanovením výše základní procentní výměry, která podle něj měla činit 6.059 Kč namísto 4.900 Kč, a na neaplikaci Příkazu ministra práce a sociálních věcí č. 27/2003 v případě jeho důchodu. Stejnou námitku (spolu s dalšími) již ovšem žalobce vznášel v rámci svých předchozích žádostí o přepočet. A vyjádřila se k ní nejen žalovaná, ale také všechny soudní instance v ČR. Výpočet jeho starobního důchodu byl podle nich v pořádku. Krajský soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2012, č. j. 34 Ad 45/2011-51, žalobci vysvětlil, v čem je jeho osobní výpočet chybný (viz zejména s. 5 a 6). Rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 1. 2014, č. j. 4 Ads 113/2012-41, prověřil správnost výpočtu výše starobního důchodu a stanovení procentní výměry ve výši 4.900

Kč shledal správným (viz bod 26). Stejně tak za správnou tehdy vyhodnotil úpravu důchodu žalobce podle Příkazu ministra práce a sociálních věcí č. 27/2003 (viz bod 27).

48. Za těchto okolností žalovaná postupovala správně, pokud řízení o čtvrté žádosti žalobce o přepočtení starobního důchodu zastavila. Řízení o přepočtení starobního důchodu podle § 56 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je svojí povahou novým řízením ve smyslu § 101 písm. e) správního řádu, jehož výsledkem má být vydání nového rozhodnutí ve věci samé. Vztahuje se proto na něj i § 102 správního řádu. Podle § 102 odst. 4 správního řádu pak platí, že pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán o tom, že se řízení zastaví. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 3 Ads 97/2017-33, který se týkal druhé žádosti žalobce o přepočtení, uvedl, že jestliže žalobce „podal žádost o přepočtení dávky nesprávně vyměřené a jako důvody pro zahájení řízení a vydání nového rozhodnutí uváděl opětovně ty stejné skutečnosti, které již byly žalovanou i správními soudy jednou posuzovány, přičemž rozhodnutí žalované vydané v předchozím řízení bylo shledáno zákonným, nebyly zde vůbec dány podmínky pro to, aby žalovaná o věci na základě nové žádosti znovu meritorně rozhodla“ (bod 21).
49. Totožná situace přitom nastala i poté, co žalobce podal svou čtvrtou žádost o přepočtení. Žalobce totiž neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly něco změnit na předchozích závěrech žalované a soudů o správnosti výpočtu výše důchodu. Bylo by tedy nelogické a nevhodné, pokud by se žalovaná musela pokaždé věcně zabývat žádostí žalobce o přepočtení jen proto, že žalobce s předchozím rozhodnutím žalované v této věci i s následnými rozsudky soudů nesouhlasí. Stejně tak žalovaná nemá povinnost posuzovat každou podanou žádost meritorně. Jsou-li tu podmínky pro zastavení řízení, má povinnost řízení zastavit. Rovněž úkolem soudu není opětovně posuzovat otázky správními soudy již zodpovězené jen proto, že žalobce s předchozím rozhodnutím ve věci nesouhlasí.
50. Předchozí žádosti žalobce o přepočtení starobního důchodu úspěšné nebyly, nemohly tedy rozhodnutí o nich (nešlo o pozitivní rozhodnutí přiznávající určité právo) založit překážku věci rozhodnuté. Pokud by žalobce ke své žádosti o přepočtení doložil určité nové skutečnosti, na jejichž základě by bylo nutné přistoupit ke změně výše přiznaného důchodu, žalovaná by musela o této žádosti věcně rozhodnout. V tomto případě však tato situace nenastala. Existoval tedy důvod pro zastavení řízení. Nikoliv ale pro překážku věci rozhodnuté, nýbrž proto, že zde nebyly podmínky pro provedení nového řízení podle § 101 správního řádu. Výrok o zastavení řízení je tak správný.
51. Rozhodnutí žalované tedy odpovídá zákonu a námitky žalobce nejsou důvodné.

VII. Závěr a náklady řízení

52. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Žalované nebyla náhrada nákladů řízení přiznána s odkazem na § 60 odst. 2 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. října 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně